

*Astrid huttrar lite där hon står på bryggan. Hon har på sig sin nya baddräkt i vackert mossgrönt garn med vita snörrosetter. Mönstret har de hittat i veckotidningen och mamma har stickat varje kväll så att Astrid skulle hinna få en modern, tvådelad baddräkt lagom till simskolan. Mamma har till och med klippt Astrids hår i samma frisyr som flickan på bilden, rakt avklippt precis vid käkarna. Nu står hon här, mer en ung flicka än ett barn, och ändå lite rädd. Det är simskolans sista dag och slutprovet är att simma bredvid båten från bryggan ända bort till Williamsro och så tillbaka till badet igen. Astrid är glad att de inte behöver simma över till Äppelviken på andra sidan, det är otäckt nog ändå. Simma kan hon efter flera veckor i simskola, men hittills har de bara simmat där hon bottnar. Nu är det dags att ge sig ut på djupt vatten.*

## KAPITEL I

Skulle det här föreställa en badstrand? Ninni fnös för sig själv. En brant backe som såg ut som en bred trappa av gräs. Här och var låg det folk utslängda på filtar eller badlakan. Fast inte särskilt många, men det kanske inte var så konstigt med tanke på att det redan var i slutet av augusti.

Det började vara dags att gå tillbaka. Hon skulle hämta Cornelia på dagis. Tisdagar var hennes dag att hämta. Det var säkrast att hon kom i tid så att ingen kom på att hon skolkat. Mamma hade hållit ett allvarligt tal om hur viktigt det var att Ninni skötte skolan och att det var en ny chans för henne nu när hon började i en ny skola. Mamma skulle inte bli glad om hon fick veta att Ninni skolkat redan andra veckan. Men det var ju bara en lektion och läraren hade nog inte ens märkt att hon försvann.

Ninni följde gångvägen bort från stranden. Det var inte samma väg som hon kommit dit, men ön var liten så det borde inte vara svårt att hitta tillbaka till skolan som låg mitt på ön. Efter ett tag kom det faktiskt en väg bort från vattnet. En trappa rakt upp i ingenstans såg det ut som.

Ninni blev lite tveksam. Skulle hon gå uppför trappan eller fortsätta rakt fram? Skolan borde ligga uppåt, men hon ville hellre fortsätta framåt. Lyssna alltid till din intuition, brukade farmor säga. Det betydde att man skulle göra det som kändes rätt i magen. Och just nu kändes det rätt i magen att gå framåt.

Snopet nog kom hon inte så långt. Efter bara några steg tog gångvägen slut. Ninni satte sig på en stor, platt sten precis nere vid vattnet. Det kändes som om hon var helt ensam i världen. Hennes alldeles egna lilla plats. Hon drog ett djupt andetag och kände doften av vatten. Hon kände sig alltid fri när hon kände den lukten. Om det blev helt outhärdligt med mamma och Ulf kunde hon ta sin sovsäck och sova här några nätter. Låtsas att hon var ute och campade. Inte för att mamma skulle gå med på det förstås. Mamma trodde inte att en tioåring klarade något alls.

En motorbåt körde förbi i hög fart. Ninni var tvungen att ställa sig upp för att inte bli blöt när svallvågorna sköljde över stenen hon suttit på. Hon vände sig om för att gå tillbaka. Vad var det där för något? Det syntes en skymt av något som såg ut som ett litet hus en bit upp på berget. Eller snarare ett fallfärdigt ruckel. Huset såg helt övergivet ut. Kanske var det ingen som bodde där? Ett tomt hus skulle vara ännu bättre att ha som sitt eget ställe än en sten som blev översvämmad när en båt åkte förbi.

Ninni klättrade uppför berget. Hon halkade till lite i den fuktiga mossan, men fick tag på en björk att hålla sig i. Uppe på berget rev snåriga vinbärsbuskar henne på

armarna och gräset var så högt att det räckte ända upp på hennes lår. På nära håll såg huset ännu mer förfallet ut. Taket var halvt insjunket. Färgen som nog varit soligt gul från början var nu smutsigt gulgrå och hängde i stora sjok. Här och var såg Ninni en trasig fönsterruta. Fönstren såg ut som i farmor och farfars sommarstuga. Små, små rutor med glas som såg lite buckligt ut. Gammalt glas sa farfar att det var. På ena sidan växte ett stort träd nästan in i huset. På andra sidan stod en massa mindre träd så tätt tillsammans att huset nästan försvann bakom dem. Vilken tur att hon hade fått syn på det!

Ninni gick fram till ett av fönstren för att kika in, men de var så smutsiga att hon inte såg något alls. Tydligt hade någon tagit hand om huset någon gång, för de trasiga rutorna var förspikade från insidan med träbitar. Hon tryckte lite lätt för att se om hon kunde få bort en träbit, men den satt fast ordentligt.

– Vad gör du?

Ninni snubblade till och satte sig pladask i gräset. Ovanför henne tornade en gammal tant upp sig. Det var nog den äldsta tant Ninni hade sett. Tanten hade långt, silvergrått hår och kläder som såg underligt gamla ut.

– Dörren är där borta, sa tanten och pekade mot kortsidan av huset. Här går vi inte in genom fönstret.

– Jag råkade bara gå förbi, sa Ninni medan hon reste sig upp och borstade av kläderna. Jag trodde inte någon bodde här.

Tanten såg förvånad ut.

– Varför skulle ingen bo här? Jag bor ju här.

Ninni ryckte på axlarna. Även om folk ofta tyckte att hon var oförsämd hade hon ingen lust att göra tanten ledsen. Hon kanske inte hade märkt att huset såg fallfärdigt ut.

– Kom nu så går vi in.

Aldrig i livet, tänkte Ninni. Det var en sak att gå in i ett övergivet hus som hon kunde låtsas var hennes eget. Det var en helt annan sak att gå in i någon annans gamla ruckel. Hon började gå därifrån, men innan hon hunnit mer än tre steg kände hon en stark hand ta tag i hennes arm.

– Jag ska bara hämta en sak, sa tanten medan hon släpade med sig Ninni.

– Släpp mig! Det var inte meningen...

Det verkade inte som om tanten hörde vad Ninni sa. Hon försökte igen, lite högre den här gången.

– SLÄPP MIG! JAG MÅSTE GÅ!

– Du behöver inte skrika, jag hör vad du säger, sa tanten men släppte inte ändå.

Tanten verkade visserligen underlig, men Ninnis magkänsla sa att hon inte var farlig. Lika bra att följa med så kanske tanten blir nöjd sedan, tänkte Ninni. Fast lite protesterade hon ändå när tanten drog med henne upp för den lilla trappan till huset.

– Jag kan inte följa med, jag måste gå nu, försökte Ninni.

– Ja ja, sa tanten. Var inte blyg. In med sig nu.

Tanten puttade Ninni in i huset. Innanför ytterdörren

var det inte en hall som i vanliga hus utan ett stort rum med fönster längs tre av sidorna. På den fjärde fanns det en öppning till något som verkade vara ett kök och på väggen var det en massa tavlor och fotografier som såg lika gamla ut som tanten själv. Svartvita foton med två vuxna och en tjej i ungefär samma ålder som Ninni själv. Ett med en katt som låg och solade sig på vad som såg ut som trappan till det här huset men innan det var så förfallet som det var nu. Ett med tjejen ensam framför kameran i konstiga badkläder.

– Här har vi inte tid att stå och glo, sa tanten och drog med sig Ninni längre in i huset.

Förbi stolar och bord och underliga prylar som täckte det mesta av golvet, förbi köket och in i ett rum som var täckt från golv till tak av böcker, papper och så ännu fler böcker. Ninni bara gapade. Så många böcker hade hon bara sett på biblioteket. Kanske var det här också ett bibliotek.

– Var lade jag den nu, mumlade tanten och lyfte på en hög med papper som låg i en av bokhyllorna. Hjälp mig att leta.

Efter vad, tänkte Ninni. Och hur skulle hon kunna hitta något alls bland alla de här böckerna? Tantens lyfte på en hög till och bläddrade bland papprena så att dammet virvlade runt.

– Jag borde nog gå nu.

– Dumheter! Jag måste ge dig uppdraget först.

Okej, tanten var nog helt knäpp. Uppdrag? Vad då för uppdrag? Posta ett brev, kanske? Det kunde hon väl göra själv.

– Håll i de här, sa tanten och släppte en hög böcker i Ninnis armar.

Det kittlade i Ninnis näsa av allt damm och hon försökte kväva nysningen utan att lyckas.

– Prosit! Inte ska du väl vara förkyld nu. Det har du inte tid med om du ska klara ditt uppdrag i tid.

Vad skulle Ninni svara på det? Nej, jag är inte förkyld, det är ditt hus som är alldeles för dammigt. Eller: Jag har inte tänkt göra dig någon tjänst så det spelar ingen roll om jag är förkyld. Enklast att inte svara alls...

Ninni tittade på böckerna i sin famn. Överst låg en gammal version av *Bröderna Grimms sagor*. När Ninni var liten och mamma fortfarande läste kvällssaga för henne brukade hon läsa just sådana gamla sagor. *Rödluvan* och *Mästerkatten i stövlar* och *Den fula ankungen*. Nu läste mamma dem för Cornelia och även om Ninni tyckte mer om böcker om sådant som hände på riktigt var det ganska mysigt att ligga i sängen och tjuvlyssna på sagorna. Åh nej! Cornelia! Klockan måste vara minst tre nu, hon skulle komma för sent till dagis.

– Jag är ledsen, men jag måste verkligen gå nu, sa Ninni trots att hon inte alls var ledsen. Snarare kändes det rätt skönt att få komma därifrån.

Hon lade ifrån sig böckerna på ett litet bord som vinglade till av tyngden. Inte konstigt med tanke på att bordet redan var fullt av prylar. En ful lampa av glas, tre ljusstakar, en kopp med något intorkat i, ett bokmärke av tyg, några små verktyg som såg ut att passa för ett litet barn, en pytteliten

bok och allra längst ner en grå virkad duk som troligtvis skulle vara vit. Ninni lyfte upp den lilla boken. Det var den minsta bok hon någonsin hade sett, mindre än en tändsticksask. Ändå hade den riktiga sidor som man kunde bläddra i och tjocka läderpärmarna med ett litet band runt så att man kunde stänga den. Det såg ut som världens minsta dagbok. Ninni tittade på tanten, men hon var upptagen med att läsa på ett gammalt papper. Ninni lät snabbt den lilla boken glida ner i byxfickan. I sista sekunden visade det sig, för nu vände sig tanten och tittade på Ninni.

– Aha! Här är det, sa tanten och viftade med papperet. Här är ditt uppdrag.

Ninni himlade med ögonen.

– Ja, som jag sa måste jag gå nu. Du får nog leta reda på någon annan som kan hjälpa dig.

– Nej, se det går inte, sa tanten. Det här är *ditt* uppdrag. Du måste göra det.

Nu hade Ninni fått nog. Ingen kunde tvinga henne att göra något hon inte ville.

– Lyssna här, sa tanten och började läsa från papperet. *Spegel, spegel på väggen där. Säg vem som rödast i landet är.*

När hon läst klart tittade hon på Ninni och såg nöjd ut. Va? Vad var det där?

– Förstår du inte? Det är ju ditt uppdrag.

Skulle det där föreställa ett uppdrag? Vad var det tanten hade sagt? Spegel, spegel på väggen där. Säg vem som vackr... nej – rödast är. Det var inget uppdrag, det var bara

en fånig vers ur *Snövit*. Vad förväntade sig tanten att hon skulle göra? Ställa sig och stirra i en spegel? Äta ett förgiftat äpple? Gå omkring i röda kläder? Ninni hatade rött, hennes favoritfärger var grönt och blått. Tantens kunde väl gå omkring i röda kläder själv. Ninni struntade i vilket.

– Här, du kan läsa själv, sa tanten och räckte fram ett gammalt papper.

Ninni kunde se versen skriven mitt på papperet. Bokstäverna var snirkliga och skrivna med svart tusch på tjockt gulnat papper. Inte blev orden vettigare för det.

– Tack, det går bra ändå.

Ninni log ett fejkat artig leende. Helst skulle hon vilja hänskratta åt tanten, men farmor tjatade alltid om att man skulle vara artig mot äldre. Ninni hoppades att hon menade gamla människor och inte alla som var äldre än Ninni själv. Hon hade verkligen ingen lust att vara artig och trevlig mot tråkiga Ulf.

Det fejkade leendet funkade tydligen för tanten sken upp.

– Vad bra! Och när du är färdig med ditt uppdrag måste du komma tillbaka hit.

Säkert! Det kunde tanten inbilla sig. Ninni tänkte aldrig ens gå i närheten av det här huset igen.

– Visst, ljög hon. Jag kommer när uppdraget är klart.

Hon skulle bara stå och titta sig i spegeln först. Eller leta förgiftade äpplen. Kanske tanten hade ätit ett förgiftat äpple själv och det var därför hon var lite knäpp. Ninni undrade om det var någon som visste att den här underliga tanten bodde alldeles själv.

– Just det. Jag höll på att glömma, sa tanten. Du får inte berätta för någon att du varit här eller vad ditt uppdrag handlar om. Annars kommer ingenting att hända.

– Men det är väl bra om det inte händer någonting?

– Då skulle allt vara i onödan. Det är viktigt att vi gör allting rätt så att du kan utföra ditt uppdrag.

– Okej. Visst.

Bäst att inte protestera tänkte Ninni och började gå mot ytterdörren.

– Och kom ihåg: Berätta inte för någon!